

Pünkösöd után VI. vasárnap. Nagymisére.

Kenyér és áldás

K.K.T. 1934 pünkösdkor az akkori Szentatya, XI. Pius pápa, egy egyszerű bajorországi földművest avatott szentté. Fényes ünnepség volt ez a római Szent Péter templomban. A bíborosok nagy csoportja, 100 püspök, és százezer különféle nemzetiségű zarándok előtt hirdette ki a Szentatya, hogy e pillanattól kezdve, az egykori földművest, Konrádot szentként kell tisztelni, mert életét és cselekedeteit megvizsgálva a legszorgalmasabb kutatás után úgy találták hogy az valóban példaadó. Isten és az emberek előtt kedves és szent élet volt. Aztán egy órán keresztül Róma több mint négyszáz templomának összes harangjai megszólaltak, örömmel hirdetve a világnak, hogy a föld egyszerű népe, a földműves osztály újabb pártfogót kapott az égben, egy szentet, aki közülük indult ki, megjárta a földműves ember verejtékes, fáradságos életútját, hogy elérkezessen a lehető legmagasabbra, az üdvözült szentek társaságába, akiket oltárainkon tisztelünk és akiknek pártfogásukat kérjük a mi kenyéradó gazdánknál, a jó Istennél.

A mi egyházunk, amikor a földművesek közül is szép számban emel szentek közé egyszerű embereket, nemcsak példa miatt teszi, hanem ki akarja fejezni, hogy értékeli a földműves munkát, fölfigyel arra a munkára, melynek gyümölcséből kiválasztja a kenyeret és a bort a legtisztább áldozat bemutatásához. A mi isteni Üdvözítőnk, Jézus Krisztus nyomdokain halad, amikor figyelmet szentel a földművelő ember élete és sorsa iránt. Hiszen a most felolvasott szent evangéliumi szakaszban is az Úr Jézus a tanítás és lélekmentés nagy munkája között nem találja méltatlannak, hogy időt szenteljen és foglalkozzék a legdrágább földi kincssel, a mindennapi kenyérral, mely nélkül minden más kincsük semmit sem ér. A mai evangélium a második csodálatos kenyérszaporítás történetét írja le. A múlt esztendőben ezen a vasárnapon arról elméltünk, hogyan tekintette Krisztus a mindennapi kenyeret, és milyen nagy fontosságot szentelt a mindennapi kenyér kérdésének, hiszen még tőle származó imánkban, a Miatyánkba is beleszötte a nagy kérést: „Mindennapi kenyерünket ad meg nekünk ma”. Ezen a vasárnapon, az aratás kellős közepén a szent evangélium nyomán elméltünk arról, miképpen kell tekintsük mi a mindennapi kenyeret, és általában minden munkánk eredményét, gyümölcsét. Az evangéliumi események különösen egy jelenete ragadja meg figyelmünket: a kenyeret csodálatosan megszaporítani és kiosztani akaró Krisztus nem egyszerűen veszi a néhány kenyeret és halat, hanem előbb hálát ad és megáldja. Ezzel komoly tanítást akar nyújtani: a mindennapi kenyér, munkánk első és legfontosabb

gyümölcse csak úgy ér valamit, ha hálaadással vesszük, és rajta van azon az Isten áldása. Mert egy a forrása mindennek. Az első szem búza ugyanabból a kézből indult ki, amelyből kiindult az első áldás, mely áldottá tette a föld terményeit a teremtés koronája, az ember számára. És a kéz áldásának ereje nagy, csodálatos dolgokra képes. Mily lélekemelő Isten áldó erejének csodálatos eredményét látni a mai evangéliumban. Mily megnyugtató tudni, hogy az Isten egyetlen áldó szava nemcsak a sárból, a porból, de a semmiből is képes kenyeret előteremteni. És mégis mily különös, hogy mi emberek oly keveset törődünk Isten áldásával. Bár szóval sokszor emlegetjük, hiszen hányszor hangzik el ajkunkról: Isten áldjon meg, hangzik, amikor elválunk egymástól, áldjon meg érte az Isten, mondjuk embertestvérünknek, ha bajban és szükségünkben segítségünkre siet. De a mindennapi élet gyakorlatában mily keveset gondolunk arra, hogy a mi munkánk eredményét Isten áldásának köszönhetjük. Szép nagy házat építesz, és büszkén mondasz: minden az én munkám gyümölcse. S ha a kis kunyhóban kényszerülsz magadat meghúzni, keserűen panaszkodol, mert nem segített, áldott meg téged az Isten. Asztalodon ott a hófehér kenyér, és eldicsekszel, hogy két kezű munkája után eszed azt, de ha fekete kenyérral kell beérned, azért mindjárt az Istent okolod. Szép volt a termésed, büszkén mondasz, hogy csak verejtéked és törődésed az; de ha a másik esztendőben ugyanannyi verejtéked és törődésed mellett sokkal kevesebbel kell beérned, az eget okolod a sikertelenség miatt. Erőtől és egészségtől duzzadsz, és mindezt természetesnek találod, s talán még dicsekszel is vele. Ha pedig betegség ágynak dönt, baleset tesz egész életedre nyomorékká, keserűen fakadsz ki, mert megvert téged az Isten. Egyszóval ami szép és érték, bennünk és munkánkban azt szeretjük a magunk erejének, ügyességének tulajdonítani, míg ami rossz, és számunkra kellemetlen, azt szeretjük az Istenre hárítani. Pedig így gondolkodni Istenről, Isten áldásáról, bűn az, mégpedig nagy bűn az Isten jósága, szentsége és hatalma ellen.

K.K.T. Annyiszor hallottuk, annyszor beszéltünk Isten áldásáról. De gondolkoztunk-e már arról, hogy mit is nevezünk mi Isten áldásának? Az Isten áldása olyan különös segítsége, oly különös figyelme az Úr Istennek, mely a mi munkánkra, igyekezetünkre ráteszi a koronát, mely a mi jó szándékunkat és törekvésünket sikerrel koronázza. Isten áldása az, mely általam a jócselekedeteket véghezviszi, mely az én munkámat értékesé teszi, kivéve a bűnt. Ha az életben látunk embereket, családokat, kik talán kevés keresetből is becsületesen ellátják magukat és övéiket, boldogság és megelégedés él közöttük, akkor azt szoktuk mondani: ezen a házon Isten áldása van. És láthatunk embereket, családokat, melyeknek ügye mindig hátrafelé megy, bár kora

hajnaltól késő estig izzadnak is a munkában, az ilyen házra azt szoktuk mondani, hogy elhagyta az Isten, nincs a munkán áldás.

De honnan van az, hogy az Isten némely embert megáld, mást nem, ezt jobban áldja, amazt kevésbé? Ahogy mi áldjuk az Istent, ő is úgy áld minket, , amiképpen mi viseljük magunkat Isten irányában, ő is olyannak mutatja magát velünk szemben. Ha mi Istennek semmit sem adunk, mi sem várhatunk tőle semmit, ha mi neki a legrosszabbat adjuk, hogyan várhatják mi tőle a legjavát? Káin áldozatától elfordult az Úr, Ábelé kedvesen szállott fel trónusa elé. Káin a legrosszabbat adta, Ábel a legkedvesebbet, a legszentebbet. Így cselekszik az emberek közül igen sok. A legjobbat, a legszebbet a teremtménynek nyújtja, a legrosszabbat a Teremtő Istennek. Viruló ifjúságát a világ örömeinek szenteli, s amikor már megöregszik, amikor már nem az ember hagyja el a bűnt, hanem a bűn az embert, akkor hozzá fog a vallásos élethez. A rózsát legszebb virágában odanyújtja a világnak , midőn pedig már levelei hervadoznak és egyik a másik után hull, úgy, hogy csak tövise és szára marad a rózsának, akkor felkínáljuk Istennek, hogy fogadná el tőlünk kedves ajándékul. Mikor jól megy dolgunk, minden másra szívesebben gondolunk, mint Istenre s mikor előadja magát baj, betegség, lever nagy csapás, akkor vége - hossza nincs a mi imádságunknak. S mi lesz, ha hosszú imádságomra azt fogja felelni az Úr: Lásd csak, te is olyan koldus vagy, mint többi embertársad, csak az előbb még nem tartottad magad annak, azt hitted soha nem lesz rám szükséged.

K.K.T. A mai evangéliumban kenyeret osztott a Mester. Mielőtt elindította volna azt az éhező embertömeg között, hálaadással megáldotta. Örök tanítása legyen számunkra az evangéliumi jelenet: kenyér és hálaadás, munka és áldás szorosan összetartoznak, nem lehet elválasztani egymástól.

Édesanyák és Édesapák, és ti mindnyájan akik munkával keresitek a mindennapi kenyeret! Lesz mindig kenyér az asztalon, ha hálaadással veszitek, lesz mindig munkátokon, igyekezeteteken siker, ha arra az Isten áldását kéritek. Aki a pusztában ezreket táplált csodálatos módon néhány kenyérrel és hallal, elég hatalmas ahhoz, hogy megáldja ma is azt a kenyeret, melyet Isten nevében szegtek meg és hálaadással vesztek magatokhoz. Csak ne felejtsetek soha: Embernél a munka, de Istennél az áldás! Csak ne felejtsetek el soha, ti vagytok ,aki szántotok, vettek, és arattok, de Isten adja a növekedést és az áldást, az ő ingyen irgalmából, mert szánja a sereget. Ámen.

Kőröstarján, 1966. július 10.